

ANIMACIÓ
BÍBLICA

DEL 25 AL 31
DE GENER DE 2026

X SETMANA DE LA BÍBLIA

setmanadelabiblia.cat

« QUE LA PARAULA
DE CRIST HABITI
EN VOSALTRES »
(Col 3,16)

Font d'imatges: Biblioteca de Montserrat

7 fitxes de
l'evangeli de
Mateu

per tot el cicle
litúrgic que
hem començat

evangelí Mateu 1,18-25

El naixement de Jesús, el Messies, fou d'aquesta manera: Maria, la seva mare, estava unida amb Josep per acord matrimonial i, abans de viure junts, ella es trobà que havia concebut un fill per obra de l'Esperit Sant.

Josep, el seu espòs, que era un home just i no volia difamar-la públicament, resolgué de desfer en secret l'acord matrimonial. Ja havia pres aquesta decisió, quan se li va aparèixer en somnis un àngel del Senyor que li digué:

«Josep, fill de David, no tinguis por de prendre Maria, la teva esposa, a casa teva: el fruit que ella ha concebut ve de l'Esperit Sant. Tindrà un fill, i li posaràs el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble.» Tot això va succeir perquè es complís allò que el Senyor havia anunciat pel profeta: *La verge concebrà i tindrà un fill, i li posaran el nom d'Emmanuel*, que vol dir «Déu amb nosaltres».

Quan Josep es despertà, va fer el que l'àngel del Senyor li havia manat i va prendre a casa la seva esposa. No hi havia tingut relacions conjugals quan ella tingué el fill. I Josep li va posar el nom de Jesús.

comentari

Després de la descripció de la genealogia de Jesús (Mt 1, 1-17) on l'últim anomenat és Josep com el seu pare legal i abans de la visita dels savis (Mt 2, 1-12) que indica l'esperança de salvació per tothom, ens trobem amb el primer episodi de l'evangelí de la infància de Mateu amb l'anunciació a Josep.

El missatge central se situa en els versets 22-23, i és que el compliment de l'Escriptura en Jesús garanteix la realització del pla de Déu: la Paraula encarnada és, l'Emmanuel, «Déu amb nosaltres», i no només és la primera paraula de l'evangelí sinó també la darrera (Mt 28, 20) «*Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món*». Per tant, el misteri de l'encarnació no és una realitat esdevinguda en el passat sinó present sempre i en tot moment, perquè, un cop encarnat, el Fill de Déu continua sent «Déu amb nosaltres» per sempre.

Que el Fill prengui la nostra condició humana és el regal que Déu fa de sí mateix a la humanitat i només pot ser realitzat amb la cooperació humana: la concepció virginal de Maria, «*el fruit que ella ha concebut ve de l'Esperit Sant*» (Mt 1, 20b), i l'obediència de Josep (Mt 1, 24-25) el qual rep l'esposa a casa seva i posa el nom de Jesús a l'infant.

El nom de Jesús vol dir «el Senyor salva» ... «*perquè ell salvarà dels pecats el seu poble*» (Mt 1, 21), però en Ell mateix actua la dinàmica salvífica de Déu perquè, com un nou Moisés, és salvat quan Déu capgira la voluntat de Josep i el mou a actuar per AMOR acollint Maria, fins i tot anant contra una llei que l'obligava a repudiar-la ni que fos en secret. Així doncs, el misteri de l'amor encarnat és fruit de tres voluntats: la de Déu de «ser amb nosaltres», la del «SÍ» de Maria posant-se en les mans de Déu, i la del «SÍ» de Josep conformant el seu desig amb el de Déu.

L'esperança i la joia del Nadal només poden ser fruites per persones obertes a l'apropament d'un Déu AMOR i que, acollint-lo es deixin seduir per la seva tendresa... perquè el fet que Déu s'hagi fet «nen» diu molt més de la seva realitat que qualsevol especulació sobre el seu misteri.

anem al cor de la vida

✓ A partir de la lectura del text, i al estil de Josep, com acollim el «somni» que Déu té per cadascú de nosaltres?

✓ Des de la proposta evangèlica, com viure la joia de l'Emmanuel, «Déu amb nosaltres», que vol ser-ho per sempre?

✓ Fem examen de consciència: analitzo la meua concepció d'un Déu encarnat que m'estima amb tendresa. Em refio d'Ell? Com és el meu SÍ en resposta al seu AMOR?

✓ En el context del món en què vivim, com fer propostes constructives d'un millor Nadal per tothom?

PREGA amb el Salm 98,2-4

El Senyor ha fet conèixer la seva salvació,
ha revelat la seva justícia
als ulls dels pobles.
S'ha recordat del seu amor,
de la seva fidelitat a la casa d'Israel.
Tothom ha vist, d'un cap a l'altre de la terra,
la salvació del nostre Déu.
Aclameu el Senyor arreu de la terra,
esclateu en cants i en crits d'alegria.

evangelí Mateu 5,38-48

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Ja sabeu que, als antics, els van dir: “Ull per ull, dent per dent.” Doncs jo us dic: No us hi torneu, contra els qui us fan mal. Si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra. Si algú et vol posar un plet per quedar-se el teu vestit, dona-li també el mantell. Si algú t'obliga a portar una càrrega un quart d'hora de camí, porta-li mitja hora. Dona a tothom qui et demani, no et desentenguis del qui et vol manllevar.

Ja sabeu que van dir: “Estima els altres”, però no els enemics. Doncs jo us dic: Estimeu els enemics, pregueu per aquells que us persegueixen. Així sereu fills del vostre Pare del cel: ell fa sortir el sol sobre bons i dolents, i fa ploure sobre justos i injustos. Perquè si estimeu només els qui us estimen, quina recompensa mereixeu? Els publicans, no fan també el mateix? I si només saludeu els germans, què feu d'extraordinari? Els pagans, no fan també el mateix? Sigueu bons del tot, com ho és el vostre Pare celestial.

comentari

Jo us dic...

L'evangelista Mateu presenta Jesús com el nou Moisès que ens mostra la Llei definitiva, que hem d'optar amb llibertat; pel cristià l'únic punt de referència que mai se'ns pot oblidar és Jesús i l'Evangeli, que comporta una nova manera de viure en el nostre entorn, de decidir les coses, de relacionar-nos amb els altres.

Déu fa sortir el sol sobre bons i dolents, fa ploure sobre justos i injustos

És una afirmació fruit de la fe i això implica creure que Déu no fa distincions i en canvi nosaltres a voltes sí que classifiquem les persones, llavors hem de tenir present la consigna de Jesús: ***Si estimeu només els qui us estimen, si només saludeu els germans, què feu d'extraordinari?***

Sigueu bons del tot com ho és el vostre Pare celestial

Un camí gens fàcil però no impossible; s'ha de plantar cara al mal i la injustícia però no caient en l'espiral sense sortida de respondre-hi amb violència o venjança. Això no vol dir, que no exclogui la denúncia i la correcció fraterna: Es tracta de ***ser bons del tot***.

anem al cor de la vida

- ✓ Quina reacció et provoquen les paraules de Jesús?
- ✓ Quina frase et crida més l'atenció?
- ✓ Creus que Jesús posa el llistó massa alt?
- ✓ Creus que fàcilment ens situem com aquells que podem distingir els bons i els dolents?
- ✓ Quines plataformes, institucions i realitats intenten portar a la pràctica les consignes de Jesús?

PREGA amb el Salm 103,2.8

«Beneix el Senyor, ànima meva,
no t'oblidis dels seus favors.
El Senyor és compassiu i benigne,
lent per al càstig, ric en l'amor».

evangelí Mateu 9,36-10,8

En veure les multituds, se'n compadí, perquè estaven malmenades i abatudes, *com ovelles sense pastor*. Llavors diu als seus deixebles: «La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que envii segadors als seus sembrats». Jesús va cridar els seus dotze deixebles i els donà poder de treure els esperits malignes i de guarir malalties i xacres de tota mena. Els noms dels dotze apòstols són aquests: primer, Simó, anomenat Pere, i Andreu, el seu germà; Jaume, fill de Zebedeu, i Joan, el seu germà; Felip i Bartomeu; Tomàs i Mateu, el publicà; Jaume, fill d'Alfeu, i Tadeu; Simó el Zelós i Judes l'Iscaiot, el qui el va traïr. Aquests dotze, Jesús els va enviar amb aquestes instruccions: «No us encamineu a terra de pagans ni entreu en cap població samaritana. Aneu més aviat a les ovelles perdudes de la casa d'Israel. Pel camí prediqueu dient: "El Regne del cel és a prop." Cureu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, traieu dimonis. De franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc"».

comentari

Ens trobem amb uns versets que, tenen una traducció directa en la nostra societat actual: persones cansades, desorientades, com ovelles sense pastor, però que pot haver-hi, tanmateix, una recerca del sentit de la vida. Davant aquest context, l'evangelí de Mateu, ens situa en aquest discurs anomenat apostòlic o missioner. I el Senyor, crida a dotze apòstols a participar de la seva mateixa missió. El número dotze conté el símbol del nou Israel. El compromís que comporta el seguiment de Jesús va molt més enllà d'un treball amb un horari establert. Han d'anunciar, joiosos, que el Regne de Déu s'ha fet present en la persona del seu Fill, Jesucrist i assistir al proïsme, guarint-lo, purificant-lo, ressuscitant fins i tot els morts. La gratuïtat i l'amor marquen aquesta configuració amb el Mestre: *"De franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc."* Ara bé, sabem que en altres ocasions, va enviar-ne també setanta-dos, és a dir, tots els seus deixebles a col·laborar en aquest anunci del Regne. Això vol dir que tota la comunitat de batejats és missionera, tota ella és testimoni de l'amor i de la misericòrdia de Déu per la humanitat. Tota la comunitat participa, doncs, des dels diferents accents i ministeris, del sacerdoci salvador de Crist. Si bé en aquests versets el territori queda limitat *"a les ovelles perdudes de la casa d'Israel"* abans de l'Ascensió rebran l'encàrrec de donar testimoni a tots els pobles. Fixem-nos que Jesús subratlla, des del principi, un factor que determina el compromís missioner i és la pregària: *"La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que envii segadors als seus sembrats."*

anem al cor de la vida

✓ Com entenem que ens mira Jesús?
Com mira Jesús la humanitat?

✓ Com creiem que van viure els dotze apòstols la crida del Senyor?

✓ Com vivim la nostra fe en comunitat?

✓ Des d'una vessant ecumènica, com "mirem" les altres confessions cristianes, ortodoxos, evangèlics ... ?

✓ A què ens crida Jesús: a col·laborar junts o a viure una fe tancada cadascú en la seva comunitat?

PREGA amb el Salm 100

Aclameu el Senyor arreu de la terra,
honoreu el Senyor amb cants de festa,
entreu davant d'ell amb crits d'alegria.

evangelí Mateu 18,21-35

En aquell temps, Pere preguntà a Jesús: «Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà el mal que m'haurà fet? Set vegades?» Jesús li respon: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set. Per això passa amb el Regne del cel com amb un rei que va voler demanar comptes als qui ocupen els llocs de govern. Tot just començava, ja li van presentar un dels seus ministres, que li devia deu mil milions. Com que no tenia res per pagar, el rei va manar que venguessin tots els seus béns, i a ell mateix, amb la seva dona i els seus fills, els venguessin com a esclaus, per poder pagar el deute. Però ell se li llançà als peus i li deia: «Tingueu paciència i us ho pagaré tot.» Llavors el rei, se'n compadí, el deixà lliure i li perdonà el deute. Quan sortia, trobà un dels seus col·legues que li devia uns quants diners, l'agafà i l'escanyava dient-li: «Paga'm tot el que em deus.» L'altre se li llançà als peus i el suplicava: «Tingues paciència i ja t'ho pagaré.» Ell no en va fer cas, i el va tancar a la presó fins que li pagués el deute. Els altres col·legues, en veure-ho, se n'entristiren molt i anaren a informar el rei de tot el que havia passat. El rei el cridà i li digué: «Que n'ets, de mal home! Quan tu em vas suplicar, et vaig perdonar tot aquell deute. No t'havies de compadir del teu col·lega, com jo m'havia compadit de tu?» Llavors el rei el posà en mans dels botxins, perquè el torturessin fins que pagués tot el deute. Això farà amb vosaltres el meu pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.

comentari

Ara que ens comencen a preparar per re-iniciar moltes de les activitats socials, de grups, de parròquies i de comunitats, va bé tenir la perspectiva que proposa l'evangelí. Segurament val com a principi general el que diu Pau en la carta al Romans (13,8): «No tingueu cap deute amb ningú, si no és l'amor que us deu els uns als altres. Qui estima els altres ha complert plenament la Llei».

Igualment, anirà bé llegir el començament del capítol 18 de Mateu per entendre l'abast del que ens diu avui. Tot bé d'una pregunta dels deixebles a Jesús i de la seva resposta: «Qui és el més important en el Regne del cel? ... Si no torneu a ser com els infants-petits, no entrareu pas al Regne del cel. Així, doncs, el qui es faci petit com aquest infant és el més important en el Regne del cel».

Quan es vol seguir Jesús s'acaba pensant i actuant com el Pare: «El vostre Pare del cel no vol que es perdi ni un de sol d'aquests petits». D'aquí ve que: «Si dos de vosaltres aquí a la terra es posen d'acord per a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà, perquè on n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo soc allí enmig d'ells (Mt 18,19-20). En conseqüència, el perdó (ofert set dies a la setmana, vint-i-quatre hores al dia) persegueix l'objectiu de reintegrar en la comunitat qui estigui temptat d'escandalitzar els petits. Probablement els deutes d'aquells ministres als quals el rei demana comptes provenien de pràctiques corruptes que en res no afavorien els més petits. «Demanar comptes» significa ser crític (constructiu) més que judicar i buscar el càstig. Totes les mesures disciplinàries que es puguin prendre, per molt convenients que les creguem, apareixeran ineficaces per reintegrar les persones fins que no s'apliqui el criteri de la compassió. Compassió que, teòricament, es contagia per l'exemple dels uns als altres. La compassió, com indica la mateixa paraula, comporta una atenció privilegiada als petits. La paràbola d'avui explica bé les peticions finals del Parenostre.

anem al cor de la vida

✓ El número 7 remet als set dies de la creació (paraula eficaç de Déu que fa el que diu) culminats pel dia del «descans». Segons Lv 25 cada 7 anys s'ha de deixar reposar la terra (any sabàtic). I cada set vegades set anys (o sigui 49) s'institueix l'any jubilar, durant el qual es condonen tots els deutes i els esclaus queden lliures.

✓ El rei de la paràbola tenia alguna raó objectiva per perdonar el primer servent? Sembla que ho va fer simplement perquè el servent li ho va demanar!

✓ Com ens arriba i com transmetem (de manera efectiva) l'exemple de compassió?

✓ Antigament es parlava de «les obres de misericòrdia». Com es poden actualitzar aquestes pràctiques de ser compassius?

-Catequesis del Papa Francesc (2016) sobre la misericòrdia.

<https://www.tarraconense.cat/documentacio/les-catequesis-del-papa/>

PREGA amb el Salm 32

Feliç aquell a qui el Senyor
no té en compte la culpa
i que dintre seu
ja no manté l'engany.

evangelí Mateu 22,1-14

En aquell temps, Jesús proposà aquesta altra paràbola als grans sacerdots i als notables del poble: «Passa amb el Regne del cel com amb un rei que celebrava el casament del seu fill: envià els seus homes a avisar els convidats, però no hi volien anar. Llavors n'envià d'altres que diguessin als convidats: "Ja tinc preparat el banquet, he fet matar els vedells i l'aviram. Tot és a punt: veniu a la festa." Però ells no en feren cas: l'un se n'anà al seu camp, l'altre als seus negocis, i altres agafaren els enviats, els maltractaren i els mataren. El rei, en veure això, s'indignà, i envià les seves tropes per exterminar aquells assassins i incendiar-los la ciutat. Mentrestant, digué als seus homes: "El banquet de casament és a punt, però els convidats no se'l mereixen. Per tant, aneu a les sortides dels camins i convida a la festa tothom que trobeu." Ells hi anaren, i reuniren tothom qui trobaven, bons i dolents. I la sala del banquet s'omplí de convidats.

»[«Quan el rei entrà a veure els convidats, s'adonà que un home dels que eren allí no duia el vestit de festa, i li digué: "Company, com és que has entrat sense vestit de festa?" Ell va callar. Llavors el rei digué als qui servien: "Lligueu-lo de peus i mans i traieu-lo fora, a la fosca." Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents. Els cridats són molts, però no tants els elegits.»]

comentari

El fet de dir Mateu que els convidats no eren dignes és perquè està parlant tant dels jueus com dels dirigents de les comunitats de Mateu i els d'avui.

Mateu aquesta paràbola la posa immediatament després de la paràbola del vinyataires homicides i això podria explicar que un home no portés el vestit de nocces. Mostra que hi ha malvats i justos, el mateix que s'expressa en les paràboles del blat i el jull i la xarxa (13,36-43.47-50). Segons aquestes paràboles la barreja de bons i dolents durarà fins el dia del judici.

El banquet ja no representa l'Església, sinó que passa a ser el banquet messiànic escatològic. Presenta Déu fent tots els esforços necessaris per omplir de convidats la festa escatològica.

Aquesta paràbola està adreçada a la gent religiosa que no dedica temps a Déu. Estan representats en ella tothom que no accepta anar al convit, per això diuen que estan molt ocupats i no hi poden assistir.

Aquesta crida la podem aplicar avui dia, ja que el Senyor vol que tothom vagi al banquet que té preparat en el regne del cel. El fet de tenir moltes activitats i/o distraccions en el món fan que es faci molt difícil seguir Jesús i, a més, és anar contracorrent.

anem al cor de la vida

✓ Puc imaginar com van ser cridats, pels textos que llegim, les persones de l'època de Jesús, però avui com m'imagino la crida?

✓ Em sento cridat–cridada per Jesús?

✓ Per afavorir aquesta crida sento que és necessari tenir una comunitat?

✓ Tinc present alguna persona que ha viscut la crida de Jesús? A mi m'ajuda?

✓ Amb la paràbola de l'evangelí estem totes les persones cridades a participar en el banquet. Quina resposta hi dono?

PREGA amb el Salm 23,5

Davant meu pareu taula vós mateix,
i els enemics ho veuen.

evangelí Mateu 25,14-30

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Un home que se n'anava a fora del país cridà els seus administradors i els confià els seus béns. A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un, segons la capacitat de cadascú, i se n'anà. El qui n'havia rebut cinc anà de seguida a negociar-hi, i en guanyà cinc més. També el qui n'havia rebut dos en guanyà dos més. Però el qui n'havia rebut un guardà en un amagatall els diners del seu amo. Al cap de molt temps l'amo tornà i els demanà comptes. Es presentà primer el qui havia rebut cinc milions, portà també els cinc que havia guanyat i digué: "Senyor, m'havíeu confiat cinc milions i n'he guanyats cinc més." L'amo li va dir: "Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor." Es presentà després el qui n'havia rebut dos i digué: "Senyor, m'havíeu confiat dos milions i n'he guanyats dos més." L'amo li va dir: "Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor." Es presentà també el qui n'havia rebut un, i digué: "Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no havíeu sembrat i aplegar on no havíeu escampat. Per això vaig tenir por i vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre." L'amo li contestà: "Ets un administrador dolent i gandul. Tu sabies que vull collir on no he sembrat i aplegar on no he escampat? Doncs havies de posar al banc els meus diners, i ara podria recobrar allò que és meu amb els interessos. Preneu-li aquest milió i doneu-lo al qui en té deu, perquè als qui tenen, els donaré encara més i en tindran a vessar, però als qui no tenen, els prendré fins allò que els queda. I aquest administrador inútil, traieu-lo a fora, a la fosca." Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents».

comentari

La paràbola ens mostra dos tipus de creients o dues maneres de comprendre Déu: Els dos primers servents que han administrat correctament han tingut confiança, és a dir, fe en Déu i en *les capacitats de cadascú* i s'arrisquen a fer créixer els talents, per tant, no fer res és pitjor que a voltes equivocar-se i per tant és perdonable, per això són qualificats com a *administrador bo i de confiança*. El tercer administrador no tenia fe sinó por de Déu, el veu com *un home exigent* i no confia en els propis talents: *he tingut por i els he amagat*. La nostra fe i els nostres talents no són per *amagar-los en la terra* esdevenint estèril, sinó per "enterrar-los a terra" i així puguin fructificar per a bé de tots. La por no porta a la fe en Déu perquè aquesta és sempre fruit de l'amor i *els qui tenen* (aquesta fe) *els donaré encara més*. Jesús no ens crida a viure una fe enterrada en el conservadorisme sinó una fe compromesa que s'arrisca; no ens crida a una fe congelada per la por sinó que irradia confiança i esperança.

anem al cor de la vida

- ✓ La meua relació amb Déu és fruit de la confiança amorosa o de la por?
- ✓ Soc conscient que els meus talents - qualitats- són per fer-los créixer i compartir?
- ✓ Per què em costa ser deixeble de Jesús: per peresa, comoditat o per por?
- ✓ Soc capaç de mirar el potencial positiu de les persones, de la societat?
- ✓ Com ajudo a l'Església –que som tots- a administrar junts el ser testimonis del Déu revelat per Jesús?

PREGA amb el Salm 127

Feliç tu, fidel del Senyor,
que vius seguint els seus camins.
Menjaràs del fruit del teu treball,
seràs feliç i tindràs sort.

evangelí Mateu 28,16-20

Els onze deixebles se n'anaren a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l, el van adorar; abans, però, havien dubtat. Jesús s'acostà i els va dir: «He rebut plena autoritat al cel i a la terra. Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món».

comentari

Ens trobem davant l'escena final de l'evangelí de Mateu.

Els deixebles, obedients, van a Galilea, puguen a la muntanya i quan Jesús se'ls hi apareix l'adoren... Tot i que dubten, trontollen, perquè encara estan a l'espera d'un projecte que no és el d'Ell, encara estan en procés de anar assumint l'experiència del Ressuscitat en les seves vides, perquè la fe no està del tot arrelada ni ferma en els seus cors.

Jesús no dona explicacions ni fa retrets, només diu: "Aneu..." I en la praxi d'aquest "anar", d'aquest ser apòstols, és a dir, enviats, aniran descobrint que *Ell és amb ells* per sempre; i l'Esperit anirà treballant els seus cors fins que arribi l'eclosió de la Pentecosta...

Oblidar que Ell és sempre Déu amb nosaltres (Emmanuel) seria afeblir l'arrel de la nostra esperança.

I el contingut de la missió és convidar a la immersió en el bany de la Trinitat, a abandonar l'home vell, això vol dir confessar que l'AMOR és cosa de TRES, creure que Déu és misteri de comunió en l'estima compartida. El Pare, etern amant; el Fill, etern estimat com resposta encarnada, i l'Esperit, energia amorosa entre Pare i Fill desbordada cap a l'univers sencer.

Ser batejat en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant suposa creure sense fissures que tot el que existeix prové de l'amor. Sant Pau ho dirà ben clarament: "I l'esperança no enganya, perquè Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat el seu amor en els nostres cors." (Rm 5, 5)

Tots som enviats, pel baptisme, a seguir els passos de Jesús: Ell va viure com Fill estimat del Pare i mogut per l'Esperit va treballar per fer un món millor per tothom.

anem al cor de la vida

- ✓ A partir de la lectura del text, com entenem la nostra condició de batejats?
- ✓ Des de la proposta de l'Evangelí, com viure la realitat que Déu és amb nosaltres per sempre i, conseqüentment, la nostra tasca és missionera?
- ✓ Fem examen de consciència: analitzo la meua concepció d'un Déu encarnat que estima amb tendresa. Em refio d'ell? ... Com és el meu SÍ al seu AMOR?
- ✓ En el context de la complexa realitat social que vivim, com treballem, a l'estil de Jesús, per la construcció d'un món millor per tothom?

PREGA amb el Salm 136

Enaltiu el Senyor:
que n'és de bo!
Perdura eternament
el seu amor.